

PHẦN 5

Tối thứ bảy tại nhà riêng của ông Trần Khiêm. Cha mẹ Khánh Tường được ông Trần Khiêm mời cơm tối. Khánh Tường không có lý do gì để mà vắng mặt.

Ông Khánh Tàn rất vui khi biết Khánh Tường và Ái Sương quen nhau.

Ông Trần Khiêm lên tiếng:

- Mời anh, chị dùng bữa tự nhiên nhé!

Bà Ái Loan cũng vui vẻ chào đón khách. Bà nói với Ái Sương:

- Con đến ngồi gần đây nhé!

Bà chủ ý để hai người ngồi cạnh nhau. Trong bữa cơm họ nói chuyện công ty, nói chuyện bệnh viện. Thình thoảng Ái Sương liếc mắt nhìn Khánh Tường một cái đầy đắc thưng. Bà Ái Loan đánh tiếng:

- Con Sương nhà tôi thật có phước lắm mới được cậu Khánh Tường đây để ý.

Vờ xấu hổ Ái Sương kêu lên:

- Kìa mẹ...

Bà Ngọc Châu lên tiếng:

- Con khỏi cần phải mắc cỡ, chúng ta là người một nhà phải không chị?

Bà Ái Loan như mở cờ trong bụng, bà vui vẻ nói:

- Vậy thì còn gì bằng. Tùy tụi nhỏ thôi chị ạ?

- Chị nói cũng phải! Con thấy sao Khánh Tường, có cần cưới bap hay không?

Khánh Tường hơi nhìn xuống như cố giấu đi sự bối rối của mình. Anh trả lời cho qua chuyện:

- Chuyện ấy con chưa nghĩ tới, con còn nhiều việc chưa làm.

Ông Trần Khiêm rất hiểu những trăn trở trong lòng Khánh Tường nên nói:

- Con đừng băn khoăn chuyện gì cả. Đám cưới xong thì mọi việc cũng ổn thôi.

Khánh Tường từ chối thẳng thừng:

- Xin mọi người hãy để cho con một thời gian rồi con sẽ quyết định.

Ái Sương nghe lòng mình dâng đầy uất ức. Nhưng cô kịp dẫn xuống. Cô biết nói ra lúc này thì chẳng hay ho gì cho nên đành ngồi làm thực nữ.

Bà Ngọc châu lên tiếng, giọng bà hơi quyết đoán:

- Con đã ra trường rồi, lại có việc làm ổn định, đâu còn gì vướng mắc nữa.

Thấy chẳng nên nói lời nào, nên Khánh Tường ngồi im nghe diễn biến câu chuyện. Ông Trần Khiêm đi thẳng vào đề.

- Tụi nó đám cưới xong, tôi sẽ tạo phòng mạch tư cho vợ chồng tụi nó làm sở hữu riêng. Đầu tư vốn cho tụi nó làm ăn.

Ái Sương vồ vập:

- Cha nói thật nghe cha!

Lừ mắt nhìn con gái, ông Khiêm mắng yêu?

- Cha chỉ có mình con là gái kia mà, cơ ngơi này cũng sẽ là của con thôi.

Ái Sương đáp lí nhí:

- Con cảm ơn cha!

Cảm thấy ngọt ngào, Khánh Tường xin phép ra ngoài, bà Ái Loan tinh tường hơn và nói với Ái Sương:

- Con đưa anh ra ngoài cho mát, ở trong này xem ra hai đứa không hợp.

- Vâng ạ!

Thoát được không khí gia đình ấy Khánh Tường cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Anh nói khi thấy Ái Sương phía sau:

- Cô vui lắm sao?

- Bộ anh không vui sao?

Nhấn mặt nhìn Ái Sương, Khánh Tường bảo:

- Bộ cô tưởng làm vậy rồi cô có được hạnh phúc sao?

- Nhất định là như vậy.

- Cô có tự tin quá không Vậy hả?

Ái Sương hào hứng nói:

- Anh chẳng nghe ba em nói lúc nãy sao?

- Điều ấy càng làm cho tôi càng không thể chấp nhận cô được đó. Cô có biết không?

Ái Sương ngờ nghệch nói:

- Em không tin anh là gỗ đá, thấy tiền mà không ham.

- Có thể anh là gỗ đá thật đó, và xin cô đừng tư tưởng viễn vông nữa.

Ái Sương trở giọng ủy mị:

- Nhưng em yêu anh là sự thật, điều này anh biết rồi mà!

Đưa tay ngăn Khánh Tường vội nói:

- Điều này tôi biết, nhưng thành thật mà nói thì tôi không hề yêu cô!

- Tàn nhẫn vậy sao anh?

- Nhưng đó lại là sự thật!

- Vậy còn chuyện của người lớn?

- Điều này cũng gây cho tôi khó khăn không ít đâu .

Ái Sương nói dứt khoát:

- Em không bỏ cuộc nhất định anh phải thuộc về em!

Khánh Tường lại nói:

- Nếu cô dùng mọi thủ đoạn để được tôi thì cô có thể có thể xác của tôi mà thôi, còn tâm hồn tôi cô đã biết rồi đó.

Nghiến răng, Ái sương tỏ ý tức giận:

- con nhỏ đó có hơn gì em chứ? Chỉ là một sinh viên mà thôi.

- Điều cô ấy có ở cô không thể có được!

Ái Sương âm ức, cô dọa:

- Được thôi, anh hãy đợi đấy nhất định tôi sẽ tìm gặp cô ta.
- Cô định làm gì?

Bật cười khô khan, Ái Sương úp mở:

- Chuyện tôi làm thì đâu cần anh biết làm gì?

Lo lắng thật sự Khánh Tường cũng dọa cô:

- Cô làm tổn hại đến cô ấy tôi nhất định không tha cho cô đâu.
- Anh dọa tôi đó à? Vô ích thôi anh ạ!

Khánh Tường nhìn cô bằng ánh mắt xem thường:

- Cô sẽ chẳng được gì đâu!

Ái Sương trở giọng bướng bỉnh, cô nói một cách thách thức.

- Cô nhất định em sẽ có anh trong đời!
- Cô vọng tưởng.

Mỉm cười Ái Sương đánh phủ đầu anh bằng câu nói đầy khách quan:

- Biết đâu gia đình hai bên đang bàn tính chuyện hôn nhân của chúng ta đó.

Lắc đầu, cười gằn Khánh Tường nói một cách dứt khoát:

- Sẽ không bao giờ diễn ra đâu có đừng vọng tưởng.

Ái Sương định nói gì thêm nữa. Nhưng Khánh Tường đã thối lui:

- Tôi về trước đây!
- Còn ba mẹ anh!
- Tùy cô muốn nói sao thì nói, cô có tài ăn nói mà!

Chẳng thềm miễn cưỡng, Ái Sương cũng không kèm chân anh mà chỉ nói:

- Được, anh cứ về mà nghỉ cho khỏe, em sẽ tìm cách nói cho mọi người vui.

Khánh Tường đi rồi, Ái Sương cũng đi vào phòng khách. Thấy cô đi vào một mình bà Ngọc Châu ngạc nhiên hỏi:

- Khánh Tường đâu con?

Ái Sương ra về thực nữ, cô đáp nhẹ:

- Dạ, anh ấy kêu mệt nên con báo anh về trước rồi!

Bà Ngọc Châu thở phào:

- Vậy à!

Ông Khánh Tần tỏ ý không hài lòng:

- Thằng này càng lúc càng chẳng ra làm sao cả.

Ông Trần Khiêm lên tiếng bênh vực chàng rể tương lai:

- Được rồi anh, có lẽ mấy đêm trực nhiều bệnh nhân nên nó mệt, chúng ta phải thông cảm cho nó.

Ông Khánh Tần nhìn ông thông gia như biết ơn:

- Anh nói vậy tôi cũng an tâm rồi.

Ông Trần Khiêm cười xuề xòa:

- Người một nhà cả mà anh.

Ngồi lại một lát, vợ chồng ông Khánh Tần cũng xin phép ra về.

Ái Sương sà vào lòng bà Ái Loan nũng nịu:

- Đám cưới của con phải to nhất con mới chịu.

Lắc đầu, bà Ái Loan lo lắng, bà ra chiều suy nghĩ:

- Đám cưới to hay nhỏ không thành vắn đề.

Điều mẹ lo là chẳng biết thằng Khánh Tường có yêu con hay không thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn mẹ, Ái Sương vội hỏi:

- Sao mẹ lại nói như vậy?

- Mẹ thấy cử chỉ của nó mẹ đoán ra thôi.

Ông Trần Khiêm cũng băn khoăn, ông nhìn con gái thăm dò:

- Con thấy nó thế nào?

Không muốn cho mẹ ghi vấn, Ái Sương nói một cách tự tin:

- Chẳng có gì phải lo cả, anh ấy yêu con mà mẹ.

Nghe con nói như vậy. Bà Ái Loan vững dạ.

- Vậy thì tốt rồi.

Ái Sương nôn nóng:

- Bên ấy họ nói sao hả mẹ?

Bà Ái Loan nhìn con nói một cách chế giễu:

- Sao hả? Nôn nao muốn bỏ lại cha mẹ rồi à?

Chu môi, Ái Sương phụng phịu:

- Mẹ cứ chọc con hoài.

Ông Trần Khiêm nhận xét:

- Khánh Tường là người có tài. Ta rất tin tưởng nó.

Ái Sương hí hửng nói:

- Con chọn người không làm phải không cha.

- Điều đó quả không sai. Nhưng ít ra con cũng nên đoan trang một chút.

Ái Sương cong môi:

- Tại sao con phải như thế chứ? Con hội đủ điều kiện mà cha.

- Chủ quan như vậy không tốt đâu. Gia đình Khánh Tường rất gia giáo, con không được xem thường.

Câu nói của ông làm cho Ái Sương có chút gờm gờm:

- Ghê vậy o cha?

- Điều này con cần phải biết!

Nhưng Ái Sương đột ngột nói một câu mà ông không thể ngờ tới được:

- Cần gì cha, nếu không được thì tụi con sẽ dọn về đây ở chung với cha mẹ.

Lắc đầu, ông nói giọng nghiêm khắc:

- Đã là dâu của người ta rồi thì đâu còn tự do được.

Ái chà, còn như vậy nữa sao? Nhưng mà đám cưới rồi như ván đóng thuyền rồi, mặc sức mình làm mưa làm gió. Mà phải thận trọng mới được, để cha biết được việc này sẽ thất bại ê chề. Thấy con suy nghĩ bà Ái Loan an ủi:

- Đừng rầu lo cho đến vậy. Cha con lo xa thôi mà.

Nhìn con gái ông Trần Khiêm còn bảo thêm:

- Từ giờ lo học làm dâu là vừa rồi đó gái.

Ái Sương cãi lại:

- Thời buổi này đâu còn cái chuyện làm dâu vất vả nữa mà cha.

- Con cứ lòng không ngoài đường mãi như vậy thì không tốt đâu.

Biết không nên cãi lại Ông nên Ái Sương làm ra vẻ ngoan ngoãn lắm:

- Vâng! Con sẽ nghe lời cha.

Ông đứng lên nhìn con gái nói như động viên:

- Vậy thì tốt rồi, ta đi nghỉ đây.

Tiếng điện thoại reo. Ái Sương nhanh tay nhắc ông nghe:

- Alô! Nhà Trần Khiêm đây!

- Cô ơi, cho tôi gặp viện trưởng.

- Gặp cha tôi giờ này có việc gì?

- Xin cô cho tôi gặp viện trưởng được không?

Ái Sương nhìn cha mình rồi trả lời:

- Được, anh chờ chút nghe!

Ái Sương đưa điện thoại cho ông, rồi nói:

- Có người cần gặp cha đây!

Ông Trần Khiêm ghe máy, ông tỏ ra dăm chiêu:

- Vậy thì thế nào?

- Nói qua điện thoại không tiện, chúng ta gặp nhau được không?

- Ngay bây giờ ư?

- Đúng vậy. Địa điểm tùy ông chọn.

Thở dài ông Khiêm bảo:

- Anh cứ chờ tôi ở đó. Tôi sẽ đến ngay!

Thấy chồng có vẻ khẩn trương, bà Ái Loan lo lắng:

- Có chuyện gì mà phải đi giờ này vậy anh?

Nhìn vợ, ông chỉ lắc đầu rồi nói:

- Bệnh viện có việc đột xuất cần anh phải có mặt.

Ái Sương bước lại gần ông hơn, cô nói:

- Hôm nay là ngày nghỉ của cha mà?

Vừa khoác chiếc áo do bà Loan đưa ông vừa trả lời con gái:

Thì có việc cần người ta mới nhớ đến mình.

Thấy chồng đưa ra lí do hết sức hợp lý, bà Ái Loan ngăn con:

- Hãy để cha con đi sớm rồi về sớm.

Đưa chồng ra tận xe, bà Ái Loan còn căn dặn:

- Trời tối, cẩn thận nghe anh.

- Được rồi em lúc nào cũng nhắc anh câu đó cả.

Bà lườm chồng trách yêu:

- Đã bảo mượn tài xế mà anh vẫn không chịu.

Ông lại cười nói đùa:

- Một mình về thoải mái hơn mà em.

Bà chớp mắt nhìn chồng:

- Em đợi anh về ngủ đó!

- Em cứ ngủ trước đi!

Ông Khiêm đã cho xe chạy đi, Ái Sương chọc quê mẹ.

- Cha mẹ còn tình tứ gớm!

Mỉm cười hạnh phúc bà bản con gái:

- Mai một lấy chồng rồi sẽ biết thôi mà cô.

Mím môi, Ái Sương thoáng nghĩ qua đầu mình một điều thú vị. Cô mỉm cười rồi bước vội về phòng mình.

Buổi chiều Khánh Tường đến trường tìm Nhã Uyên như lời đã hẹn. Hai người đi bên nhau thật là xứng đôi. Thu Huyền lẻo đẻo theo sau, miệng suýt xoa khen lên:

- Đúng là trời sanh một đôi.

- Nhã Uyên lờm bạn?

- Mi lại nói điên gì thế?

- Có điên gì đâu, nói đúng sự thật trăm phần trăm.

Vừa lúc đó Thọ Bình cũng vừa cho xe trở tới.

Thu Huyền tủm tủm cười:

- Thôi, ta không làm phiền hai người nữa. Bay nhé!

Thọ Bình đưa Thu Huyền đi rồi. Nhã Uyên vội hỏi:

- Anh hẹn em ra đây có việc gì không?

Nắm lấy bàn tay cô, Khánh Tường bóp nhẹ, lời anh êm như ru:

- Nếu anh bảo rằng vì nhớ em mà anh hẹn ra đây em có tin không?

Cảm thấy vui vui trong lòng Nhã Uyên lại nói:

- Nếu em bảo không thì sao hả?

Cười cười Khánh Tường mân mê bàn tay thon dài của cô.

- Anh tin chắc rằng em không nỡ nói ra câu ấy đâu, đúng không em?

Quay lại nhìn anh, Nhã Uyên chớp chớp mắt hỏi:

- Khi ra đây với em chắc anh đã nói dối với Ái Sương phải không?

Nhăn mặt Khánh Tường nói với Nhã Uyên:

- Em làm ơn đừng nói như vậy có được không? Ái Sương không là gì của anh cả.

- Anh có thể nói như vậy với em thôi.

Ôm bờ vai thon thả của cô Khánh Tường thì thầm:

- Đừng nói mà em, đừng làm cuộc gặp gỡ mất vui. Anh thật sự yêu em mà Nhã Uyên:

Nhã Uyên thật sự xúc động trước câu nói của Khánh Tường. Cô lắc đầu xua đi bao ý nghĩ ấy:

- Mình đi đâu đây anh?

- Chờ anh lấy xe, tụi mình đi ra ngoại thành chơi!

Bỗng nhiên Nhã Uyên ngần ngại:

- Liệu như vậy có tốt không anh?

Giọng tha thiết, Khánh Tường nhìn cô âu yếm:

- Anh muốn chúng ta xa thành phố am nơi nào đó có ánh trăng cảnh vật nên thơ mà vui vẻ.

Nghe anh vẽ nên một khung cảnh nên thơ, Nhã Uyên gạt đầu đồng ý ngay:

- Vâng, em cũng muốn ngắm trăng lắm?

- Đêm nay chúng ta sẽ vui vẻ em nhé!

Như sực nhớ, Nhã Uyên bảo:

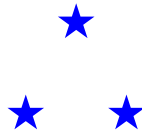
- Em gọi điện về nhà cho mẹ em, kéo bà lại mong.

Gạt đầu đồng ý, Khánh Tường đứng lên, anh đi về phía chiếc xe.

Lát sau Nhã Uyên bước đến bên anh:

- Mình đi được rồi chứ anh?

Hai người dong ruỗi ngắm trăng đến tận khuya mới về.

Sáng hôm sau gặp nhau Thu Huyền hỏi bạn:

- Đêm qua đi chơi có vui không Nhã Uyên?

Nghe bạn hỏi, Nhã Uyên bối rối, cô quay mặt đi nơi khác:

- Sao mi lại hỏi vậy?

- Sao hả? Khó trả lời à?

Nhã Uyên nguýt bạn:

- Mi dễ ghét ghê đi!

Tửm tửm cười Thu Huyền nói một cách gợi mở:

- Thấy mặt tươi tỉnh của mi là ta có thể đoán được ngay mà.

Nguýt bạn, Nhã Uyên cần nhân:

- Mi đừng có từ bụng ta suy ra bụng người được không?

Ghé tay vào mặt bạn Thu Huyền đùa dai:

- Nào, hãy kể cho ta nghe với nào?

Hất mặt Nhã Uyên cong môi:

- Làm gì ta phải kể cho kẻ nghe chứ?

Kề bạn Thu Huyền nói rất nhỏ:

- Có phải mi đã bị tiếng sét ái tình nổ ngang mày rồi không hả?

Nạt ngang, Nhã Uyên lườm bạn:

- Mi đừng có nói bậy nữa được không đó.

- Thực tế rõ ràng thôi. Yêu thì nói yêu cho rồi, còn bày đặt giấu làm gì?

Trố mắt nhìn bạn Nhã Uyên hăm dọa:

- Mi có tin là ta sẽ cắt lưỡi mi ra hay không?

Rụt cổ, Thu Huyền le lưỡi:

- Ý đừng ta sợ lắm, ta xin lỗi mi vậy!

Ngồi trong lớp Nhã Uyên thỉnh thoảng đưa tay che miệng ngáp dài, thúc cù chỏ sang bạn, Thu Huyền nói đùa:

- Mi làm gì mà ngáp hoài vậy? Chuẩn bị lên đồng hả?

- Nhỏ này, hôm nay ăn phải thứ gì mà nhiều chuyện vậy?

Cười hì hì Thu Huyền vẫn đùa dai:

- Ta muốn khai chuyện tối qua ra mà thôi.

Trở giọng nghiêm túc Nhã Uyên bảo:

- Sắp đến kỳ thi rồi ở đó mà đùa hoài.

- Nói là vậy! Nhưng khi tan học Nhã Uyên tâm sự.

- Chẳng hiểu sao mình thấy tình cảm mình đối với Khánh Tường có gì đó khang khác.

- Ở chỗ nào?

- Anh ấy luôn quan tâm điều này mình thấy kỳ kỳ.

Thu Huyền lắc đầu:

- Chẳng có gì là kỳ cả. Anh ấy yêu mi là cái chắc rồi, mi còn nghi ngờ gì nữa.

Nhã Uyên đắn đo:

- Vậy còn Ái Sương thì sao?

- Có thể hai người chỉ là tình bạn.

Nhã Uyên trầm tư:

- Mình không nghĩ đơn thuần mà như vậy đâu.

Thu Huyền lắc đầu khuyên:

- Mi đừng có nghi ngờ như vậy. Nếu có anh cảm với Ái Sương thì anh ấy đâu cần phải tốn thời gian với mi hả?

Gật gù Nhã Uyên đồng tình:

- Mi nói cũng phải!

Thu Huyền khuyên bạn một câu:

- Nếu yêu nhau thì hãy tin tưởng với nhau.

Bật cười, Nhã Uyên nói như chế giễu:

-Ta không ngờ mi cũng rành tâm lí đến như vậy.

Biết bạn cố ý chọc mình nhưng Thu Huyền vẫn nói:

- Yêu thì bảo là yêu cho rồi, bày đặt màu mè làm gì nữa.

Quay mặt đi chỗ khác, Nhã Uyên hờn dỗi:

- Ta không thèm nói chuyện với mi nữa đâu.

- Vậy thì chia tay nhé! Hẹn ngày gặp!

Buổi tối tại nhà Khánh Tường. Bà Ngọc Châu ngồi ở phòng khách như cố ý chờ anh. Thấy con bà liền lên tiếng:

- Ngồi xuống đây mẹ muốn nói chuyện với con!

Khánh Tường rất hiểu mẹ muốn nói gì. Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn ngồi đối diện với bà.

- Chuyện cưới xin con tính sao rồi?

Lắc đầu, Khánh Tường thân nhiên đáp:

- Con chưa tính gì cả đâu mẹ.

Hơi ngạc nhiên nhìn con, bà Ngọc Châu hỏi:

- Con nói vậy là như thế nào?

Khánh Tường khéo léo nói:

- Con và cô ấy có vài điểm chưa thống nhất với nhau mẹ ạ.

Nhìn con đăm đăm, bà Ngọc Châu đều giọng:

- Con có thể nói rõ hơn không?

Khánh Tường rất hiểu nề nếp gia đình, nên anh đánh đòn tâm lý vào bà:

- Cô ấy không hợp với gia đình ta về nề nếp sống đâu mẹ.

- Con muốn ám chỉ nó điều gì hả?

- Cô ấy sống buông thả. Con sợ mình kiềm cương cô ta không nổi.

Đôi tư thế ngồi, bà Ngọc Châu hỏi thăm dò:

- Có phải con không thích Ái Sương không?

Lắc đầu Khánh Tường phân giải:

- Không phải là con không thích mà con chưa thể chấp nhận cuộc sống của cô ấy. Thật vậy, chúng con không hợp đâu mẹ ạ!

- Nói vòng vo một hồi cũng chỉ con muốn từ chối cuộc hôn nhân này:

Khánh Tường nhìn mẹ như van xin, anh lắc đầu:

- Đây là hạnh phúc của cả đời con xin cha mẹ hãy cho con toàn quyền quyết định.

Những bà Châu nói một cách cương quyết:

- Đây là chuyện của người lớn không thể thay đổi được.

Nhăn mặt khổ sở, Khánh Tường lại nói:

- Con có thể vươn lên bằng sức của mình, con không muốn phải dựa dẫm vào người khác, nhất là bên vợ mình, con sẽ khổ tâm lắm mẹ ơi!

Hơn ai hết bà rất hiểu tâm trạng của con mình. Nhưng phiền một nỗi là quyết định do chồng bà.

- Con đừng cãi lại, cha con sẽ không vui đâu.

- Nhưng thưa mẹ, đây là hạnh phúc cả đời của con.

Xua tay, bà Ngọc Châu thở dài:

- Chuyện này mẹ không thể giúp con được đâu!

Hôm nay Khánh Tường đi làm với tâm trạng không vui.

Ái Sương đi như chạy đến bên anh, cô phụng phịu:

- Sao đi làm trễ vậy anh?

Ngó cô một cách lạnh lùng và cẩn thận, anh thờ ơ hỏi:

- Cô đến đây làm gì?

Nheo nheo mắt nhìn anh, Ái Sương tinh nghịch nói:

- Tìm anh đó!

Khánh Tường đáp một cách nhẹ nhàng, nhưng cứng rắn:

- Tôi đang bận.

Rồi định bước vào phòng làm việc nhưng bị Ái Sương nắm tay kéo lại:

- Gì mà khẩn trương vậy anh?

- Tôi không muốn lợi dụng lấy thời gian chung để làm việc riêng như vậy.

- Gì mà nguyên tắc dữ thế? Nếu người xuất hiện ở đây không phải là em mà là Nhã Uyên thì sao hả?

Khánh Tường đáp lạnh lùng:

- Thì cũng vậy thôi!

- Thật không?

Nhìn cô một cách lạ lẫm. Khánh Tường vội nói:

- Hôm nay đến đây là để nói mảnh khó với tôi bấy nhiêu đó sao hả?

Khoanh tay trước ngực. Ái Sương mím môi.

- Tôi biết vì sao anh từ chối tình yêu của tôi rồi.

- Vậy à?

- Nhưng tôi nói cho anh nhớ, tôi quyết tâm chạy đua với con nhỏ đó đến cùng, xem ai là người thắng cuộc.

Khánh Tường hơi nhú mày.

- Cô nghĩ mình sẽ thắng chứ?

Kênh mặt Ái Sương gật đầu một cách cứng rắn:

- Dĩ nhiên rồi!

- Cô có biết cô chỉ thắng với khối đá lạnh băng không?

Như muốn trêu anh, Ái Sương vẫn nói:

- Vậy à? Nếu như vậy càng có hứng thú hơn nữa đấy.

Thấy nói chuyện với một con người gàn bướng như cô, Khánh Tường rất chán nên nói:

- Cô về được rồi đó. Tôi còn phải làm việc.

- Được thôi! Anh hãy đợi đấy!

Ái Sương đi rồi, Khánh Tường thở phào nhẹ nhõm. Chẳng hiểu sao kiếp này cô luôn là hình ảnh ám ảnh anh trong cuộc sống.

Nguyệt Hằng bước ra vừa thấy anh cô liền nói:

- Viện trưởng cần gặp anh đấy.

Khánh Tường trở lại tư thế bình thường anh cởi mở và hoạt bát ngay:

- Cám ơn em!

Nguyệt Hằng cũng nhoẻn miệng cười với anh:

- Người đẹp về rồi sao anh?

Rùn vai, Khánh Tường cười cười:

- Cô ấy mà còn ở lại, chắc tôi phải cáo bệnh quá!

Hai người đi song song nhau Nguyệt Hằng ngẩng đầu nhìn anh rồi hỏi:

- Em thấy dường như anh không thích cô ta thì phải!

- Theo cô, tôi và cô ấy có hợp nhau không?
- Anh hỏi như vậy thì em khó trả lời lắm. Nhưng mà...
- Nhưng mà làm sao?

Nguyệt Hằng lúng túng, thật ra cô cũng chưa biết được tình cảm của anh đối với cô ta như thế nào. Cô sợ mình lại nói sai ý của anh, nên đành rào đón:

- Anh thì trầm tĩnh, chín chắn, còn cô ấy dường như quá dễ dãi với bản thân mình.

Quay lại nhìn cô Khánh Tường gật đầu:

- Cám ơn cô! Cô quả là nhà tâm lý, rất chính xác.
- Nhưng mà...
- Ê, không thể sửa đổi đâu nhé!
- Ý em muốn nói là...
- Là con nhà giàu, là con viện trưởng là dựa vào đó anh sẽ dễ dàng tiến thân phải không?

Nguyệt Hằng lúng túng, cô lắc đầu phân bua:

- Em... em không có ý đó.

Xua tay Khánh Tường chỉ tóm lại một câu:

- Vậy thì tốt rồi. Đi làm việc nhé!

Nguyệt Hằng sợ muốn điếng hồn về thái độ của anh.

Khánh Tường không phải là khó nhưng mà các bác sĩ mới ra trường ai cũng nể nang anh. Trong công việc thì nhiệt tình và nghiêm khắc, khi rảnh rỗi thì anh dễ gần gũi. Họ mến anh là ở điểm đó.

Một lát sau, anh đến phòng của viện trưởng. Đón anh bằng nụ cười tươi, ông Trần Khiêm chào mời:

- Vào đây Khánh Tường!

Anh đang phân vân về thái độ của ông ta, ông vui vẻ vì anh luôn có mặt lúc ông cần. Hay vui vì chuyện gì mà trông ông rất lạ.

- Ngồi đi Khánh Tường!

Khánh Tường ngồi xuống đối diện với ông:

- Thưa viện trưởng, có gì làm ông vui đến vậy ạ?

- Sao, vẫn gọi ta như vậy à?

- Dạ, thưa tôi quen rồi ạ!

Xua xua tay, ông lại nói:

- Cứ từ từ rồi sửa phải không?

- Nhưng ông chưa nói cho tôi biết về lý do gọi tôi đến đây?

- À, không có việc gì? Tin cậu lên trưởng khoa phẫu thuật nên vui vậy mà!

Hơi ngạc nhiên, nhưng Khánh Tường vội giấu kín trong lòng:

- Vậy à?

- Dường như cậu không mừng?

- Tôi sợ mình đảm đương không nổi mà thôi?

- Sao cậu lại khiêm tốn đến như vậy hả?

Khánh Tường vẫn đều giọng:

- Đó là thực tế, tôi sợ làm ông thất vọng thôi.

Ông Trần Khiêm rất thấu hiểu các chàng trai trẻ bây giờ. Khi có chút tài, chút công danh thì đã xem trưởng bối chẳng ra gì rồi. Nhưng với Khánh Tường thì ông lại thấy không phải. Dường như cậu ta đang bất mãn về điều gì đó.

Thấy không có gì Khánh Tường đứng lên:

- Tôi xin phép làm việc!

Ông Trần Khiêm đành gật đầu:

- Được! cậu đi đi!

Biết ông đang thất vọng về mình, nhưng Khánh Tường lại nghĩ thà như vậy còn hơn.

Điện thoại của anh có tín hiệu. Khánh Tường nhìn vào máy, anh vui lắm!

- Alô! Anh đây!

Nhã Uyên ngần ngại hỏi:

- Anh có bận không?
- Có gì không em?
- Anh trả lời em trước đi!

Khánh Tường đã nhìn thấy cô nhưng vờ hỏi:

- Em đang ở đâu?
- Anh chưa trả lời em!
- Anh đang bận không đến với em được đâu!

Nhã Uyên ngập ngừng:

- Em định nói với anh chuyện này... Nhưng thôi vậy.

Sốt ruột, Khánh Tường giục:

- Chuyện gì nói mau cho anh nghe đi!
- Không nói!
- Nhưng anh bắt em phải nói.

Bất ngờ Khánh Tường bước tới ôm bờ vai của cô, làm cô giật mình vì sợ:

- Á!..
- Anh nè!

Nhã Uyên phụng phịu:

- Anh này, làm em hết cả hồn.

Khánh Tường cười cười nhìn cô:

- Càng hoảng sợ trông em càng đẹp hơn đây!

Ngoảnh mặt đi nơi khác tránh cái nhìn say đắm của anh. Khánh Tường thì thầm:

- đẹp và vô cùng dễ thương lắm Nhã Uyên. Em làm cho anh nhiều đêm thức trắng và nhớ thương em.

Nhã Uyên nghe tràn ngập yêu thương. Cô như nép hẳn vào lòng anh. Cô cũng yêu anh vô cùng.

Buổi sáng tại bệnh viện đoàn thực tập của trường đại học y đã đến.

Khánh Tường như biết trước nên đã chuẩn bị từ sớm. Nhận ra Nhã Uyên và Thu Huyền trong đoàn, chẳng hiểu sao anh cảm thấy hồi hộp lạ thường.

Thu Huyền đã lên tiếng khi đến gần anh:

- Chà, trông anh thật ra đáng nha. tụi em rất cần anh chỉ giáo!

Khánh Tường chỉ gật đầu nói mà không biểu hiện gì. Thầy lạ Thu Huyền nắm tay Nhã Uyên:

- Anh ấy làm như chẳng thấy tụi mình.

Nhã Uyên nhắc khéo

- Giờ làm việc mà, mi đừng có lộn xộn, hãy xem như không có anh ấy vậy.

Thu Huyền nói nhỏ

- Sao không?

Nhã Uyên giục:

- Thôi vào đi! Mọi người vào hết rồi!

Thu Huyền vẫn càu nhàu:

- Người gì đâu mà giỡn ghét!

Hai người đi vào thì mọi người dường như đã có. Hôm nay thực tập phẫu thuật, điều mà Uyên lo sợ nhất cũng đến nham môi cổ trần tỉnh mình hãy can đảm lên.

Cuộc họp cũng tan mọi người tỏa ra các khoá. Nhóm Nhã Uyên cùng Thu Huyền được Khánh Tường hướng dẫn, cô không mừng mà cảm thấy lo.

- Nhã Uyên, sao còn đứng đó, hãy thay băng này đi!

Tái mặt, Nhã Uyên đưa mắt nhìn vết mổ. Trên lý thuyết có khác xa thực hành, tay cô run run cầm chiếc kéo và dụng cụ thay băng.

- Thao tác còn vụng về quá!

Khánh Tường nhận xét như vậy. Anh chẳng hề để ý đến sự thay đổi trên gương mặt cô, bởi mọi người khi bước vào đây đều phải mang khẩu trang.

- Làm tiếp đi?

Đôi mắt mở to tròn nhìn anh nhưng rồi cũng kịp quay đi!

Loay hoay mãi rồi cũng xong, Nhã Uyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe tiếng gọi:

- Các cô vào đây!

Mọi người ủa vào, Nhã Uyên là người đi sau cùng. Khánh Tường cố ý gặp mặt cô, anh dịu dàng hỏi nhỏ:

- Em không sao đấy chứ?

Muốn ứa nước mắt nhưng cô cố gắng nén lại:

- Cám ơn, em không sao!

Nói rồi, Nhã Uyên bước vào trong với mọi người:

Thấy người bê vết máu, Nhã Uyên như muốn là người đi, cô xây xẩm mặt mày, nhờ Thu Huyền đỡ kịp nếu không chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Mi làm sao vậy?

Nhã Uyên cố gượng dậy, cô trấn tĩnh nói:

- Ta không sao?

- Mi sợ máu đến vậy ư?

Nhã Uyên nói như để trấn an chính bản thân mình:

- Ta nhất định không sao!

Thu Huyền cũng động viên:

- Ta biết mi cứng rắn lắm. Hãy cố lên nhé!

Nhã Uyên gật đầu, rồi cả hai bước ra khỏi phòng.

Cởi bỏ khẩu trang, người đấm mồ hôi, Nhã Uyên thấy tinh thần bần ổn. Hiểu ý Thu Huyền kéo bạn xuống căn tin:

- Mình xuống đây uống ly nước.

Nhã Uyên đi theo sự lôi kéo của bạn.

Cô thấy Khánh Tường cũng đã ngồi ở đó từ bao giờ.

Thu Huyền chủ động gọi nước, Nhã Uyên lơ đãng đưa mắt nhìn khắp lượt căn tin.

- Uống đi mi!

Mọi người xuống một lúc một đông. Nhã Uyên lên đưa mắt nhìn Khánh Tường, anh vẫn vô tư cười nói với mọi người.

Được một lúc, Nhã Uyên đứng lên giục bạn:

- Mình về được rồi đó Huyền.

Thu Huyền cũng đứng lên theo:

- Về thì về nhưng mà ta thấy mi chẳng được vui.

- Làm gì có!

- Mi đừng có giấu ta!

- Mình nói không có!

Nắm tay bạn, Thu Huyền chưa an tâm:

- Mi không sao thật chứ?

- Hồng lẽ mình nói dối mi làm gì?

- Vậy thì đứng đây ta đi lấy xe.

Đang đứng chờ Huyền thì Khánh Tường xuất hiện đột ngột:

- Em chưa về sao Nhã Uyên?

Chẳng nhìn anh, cô đáp nhỏ:

- Em chờ nhỏ Huyền!

- Em không được vui sao?

- Không có!

Khánh Tường nhìn thẳng vào mặt cô. Anh nói như có lỗi:

- Em thông cảm cho anh, nơi đây là bệnh viện.

Ngược nhìn anh Nhã Uyên gật đầu:

- Em hiểu mà anh!

- Vậy em không buồn anh chứ!

Nhã Uyên nói mát:

- Anh sợ mọi người ở đây biết quan hệ giữa chúng ta sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh chứ gì?

Nhăn mặt, Khánh Tường nói giọng rầu rầu:

- Đừng như vậy mà em. Mọi người sẽ biết nhưng không phải là lúc này.

Quay mặt đi cô nói giọng hờn dỗi:

- Biết vậy anh còn ra đây làm gì?

- Anh chỉ sợ em buồn.

Vừa lúc đó Thu Huyền cũng vừa ra tới:

- Khánh Tường!

- Thu Huyền đưa Nhã Uyên về giúp anh nhé!

Thu Huyền ngần ngừ:

- Em đưa nó đến được thì cũng sẽ đưa nó về được. Anh khỏi phải lo.

- Vậy anh cảm ơn em!

- Vì lẽ gì?

- Em đưa Nhã Uyên về giúp anh!

- Đó là bổn phận của em.

Nhã Uyên không nói gì, cô ngồi lên xe bạn:

- Chạy đi!

Khánh Tường đứng nhìn theo trong lòng anh ngổn ngang trăm thứ.

Tối hôm ấy, Khánh Tường gọi điện tìm Nhã Uyên:

- Alô! Nhã Uyên, anh muốn gặp em!

- Giờ này ư?

- Anh rất cần gặp em Nhã Uyên ạ!

- Được rồi, anh đến quán nước đầu đường chờ em.

Lát sau, hai người gặp nhau. Nhã Uyên chủ động lên tiếng trước:

- Anh hẹn em ra đây có việc gì không?

- Anh muốn nói đến chuyện sáng nay.

Ngước nhìn anh Nhã Uyên lắc đầu:

- Thu Huyền đã nói cho em biết rồi. Em không giận anh đâu.

- Cô ấy nói gì mà em hết giận anh?

Im lặng giây lát, Nhã Uyên từ từ nói:

Em xin lỗi, em nông cạn quá, không nghĩ xa tới về vấn đề đó

- Nghĩa là sao?

- Là anh hành động đúng. Chúng ta không nên để người khác nhìn sai lệch đi. Em phải cố gắng làm việc đúng thực lực của mình.

Khánh Tường tỏ thái độ vui mừng, anh như trút được gánh nặng trong lòng:

- Anh cảm ơn em đã hiểu được tâm sự của anh! Đêm qua anh thức trắng cứ trăn trở mãi, chỉ lo sợ cạnh cánh bên lòng là em không hiểu rồi giận anh.

Nhã Uyên lo lắng:

- Thức suốt đêm vậy rồi làm sao anh chịu nổi!

- Nhưng bây giờ thì anh không sao rồi.

Nhã Uyên thềm được ngả đầu lên vai anh mà thì thầm. Em yêu anh lắm anh có biết không. Cô chợt đỏ mặt về suy nghĩ của mình.

- Em nghĩ gì vậy Nhã Uyên?

Bối rối, cô quay mặt đi:

- Dạ, không có!

- Em đang giấu anh điều gì phải không?

Lắc đầu từ chối, Nhã Uyên mỉm cười:

- Em nói là không có mà.

Khuấy cho cô ly nước, Khánh Tường âu yếm bảo:

- Em uống nước đi!

- Vâng cảm ơn anh!

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Khánh Tường không khỏi băn khoăn:

- Lúc sáng nay anh thấy em rất căng thẳng?

- Em chỉ sợ máu thôi.

Khánh Tường lo lắng:

- Nếu như vậy thì làm sao em thực hành được?

Nhã Uyên nói như chắc chắn:

- Em sẽ cố gắng để vượt qua. Nhưng mà...

- Sao vậy em?

Cố gắng là vậy nhưng em chẳng biết thế nào đây. Nếu trường hợp sáng nay vẫn tiếp diễn.

- Những trường hợp như vậy thường xảy ra lắm, có khi còn hơn thế nữa.

- Anh...

Thấy mặt lo âu của Nhã Uyên mà anh thấy nao lòng. Tim anh nhói đau:

- Em hãy cố gắng, có anh luôn bên cạnh để giúp em.

- Anh giúp em!

- Sao em ngạc nhiên hả?

Khánh Tường hiểu ngay suy nghĩ của cô nên trấn an:

- Em an tâm, anh sẽ có cách của mình.

Lắc đầu từ chối, Nhã Uyên e dè:

- Em không muốn mọi người nhìn em bằng cặp mắt xem thường đâu.

Cười cười gật đầu, Khánh Tường nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương:

-Anh hiểu, nên chẳng làm tổn hại gì đến em đâu.

Cảm thấy mệt mỏi, Uyên lên tiếng:

- Anh mệt lắm rồi đó, hãy về nghỉ đi anh!

Gật đầu, thật ra anh cũng mệt lắm nên nói:

- Được anh đưa em về.

- Không cần đâu, em có xe mà, vả lại gần đây mà anh.

Khánh Tường nhìn cô đầy yêu thương:

- Chúc em ngủ ngon!

- Anh cũng thế nhé!

Đêm ấy, Khánh Tường ngủ thật ngon, vì anh không cần phải lo lắng điều gì cả.

Mới sáng, Khánh Tường chuẩn bị đi làm thì được mẹ anh thông báo:

- Tường à, con thức chưa, có Ái Sương tìm con đấy!

Khánh Tường nói vọng ra:

- Được, con sẽ xuống ngay!

Lát sau, chỉnh tề trong bộ quần áo đi làm, Khánh Tường xuất hiện, thấy Ái Sương anh thân nhiên hỏi:

- Cô tìm tôi sớm vậy có chuyện gì vậy?

Ái Sương đứng lên đến bên cạnh anh:

- Em định rủ anh chủ nhật này đi Vũng Tàu tắm biển.

Rút vai, Khánh Tường chẳng cần suy nghĩ mà nói ngay:

- Tôi bận!

- Chủ nhật mà anh?

- Thì đúng là chủ nhật. Tôi có hẹn với bạn bè rồi.

Ái Sương lừ mắt nhìn anh cô hờn dỗi:

- Anh muốn từ chối em thì có.

- Vậy là em hiểu rồi!

Đứng nghe câu chuyện giữa hai người. Bà Ngọc Châu lên tiếng:

- Hai đứa nói chuyện gì mà nghe gay gắt quá vậy?

Ái Sương cười và lả:

- Dạ không có gì, tụi con nói chuyện như vậy quen rồi.

Quay lại nhìn anh Ái Sương nói một câu có phần nhẹ nhàng hơn:

- Vậy thì thôi em về!

Khánh Tường đứng lên tiễn cô ra cổng. Anh cố ý nói to:

- Mai một có gì thì gọi điện cho anh.

Ái Sương chỉ cười mà không nói gì. Cô cảm thấy tức anh ách trong lòng. Cô nguyện vùi bản thân là phải chiếm anh cho bằng được.

Một tiếng đồng hồ sau, Khánh Tường đến bệnh viện. Anh đi qua nơi hai cô đang đứng, Nhã Uyên cố ý quay mặt đi nơi khác, nhưng Khánh Tường đã lên tiếng:

- Sao còn đứng đây làm gì? Vào đi chứ!

Vừa nói chuyện anh vừa bước vào phòng. Thu Huyền kéo Nhã Uyên theo vào.

Điện thoại của Khánh Tường có tín hiệu. Anh vừa bước ra ngoài:

- Alô! Cô gọi đến có gì không?

Tiếng Ái Sương dài ra:

- À, thì ra cô ta thực tập chỗ của anh à?

- Vậy thì đã sao?

- Anh ghê nhỉ, vậy mà giấu kín mọi người.

- Tại sao tôi phải giấu cơ chứ? Tôi thiết nghĩ chuyện ấy đâu có liên quan gì đến cô!

- Liên quan đến anh chắc?

- Điều này thì hiển nhiên rồi. Vì tôi hướng dẫn đoàn thực tập mà.

- Vậy sao?

Ái Sương úp mở nói:

- Vậy thì em có dịp để làm rồi. Em sẽ giúp anh vui vẻ.

Biết Ái Sương sẽ hại đến Nhã Uyên, nên Khánh Tường hơi gắt:

- Cô khôn hồn thì đừng đụng đến cô ấy.

Bật cười, Ái Sương chế giễu:

- Anh đang dọa tôi đó sao? Hãy chờ tin vui nhé!

Khánh Tường tuy nói thế, nhưng cũng không khỏi lo lắng, chẳng hiểu cô ta sẽ giở trò gì đây?

Đến bữa cơm trưa. Thu Huyền cùng Nhã Uyên đến một quán yên tĩnh để dùng bữa. Vừa gọi thức ăn thì Ái Sương xuất hiện.

Cô ta vờ như chẳng thấy Nhã Uyên, cô cũng gọi cơm:

- Cho tôi hai phần!

Chủ quán chưa kịp mang cơm ra thì Khánh Tường đã đến:

Ái Sương vui vẻ nói với anh:

- Ngồi ăn đi anh. Em gọi cơm rồi!

Nhã Uyên nhìn sững Khánh Tường. Khánh Tường cũng có chút bối rối. Anh hỏi Ái Sương về hẳn học lạnh lùng:

- Tại sao cô bảo với tôi là cô đang gặp nạn?

Ái Sương nắm tay anh kéo vào bàn, ấn anh ngồi xuống cô vội vàng phân tích:

- Thì em đang gặp nạn thật em hết tiền rồi!

Quán cơm cũng khá đông người, Khánh Tường biết cô ta đang chơi mình trước mặt Nhã Uyên. Nhưng anh vẫn đáp tỉnh bơ:

- Lần sau nếu có thiếu tiền kiểu này thì cô nên gọi cho viện trưởng ấy.

Phụng phịu, Ái Sương nói mát:

- Anh hay là cha em cũng vậy thôi mà! Ăn đi anh!

- Cám ơn, tôi ăn rồi!

Ái Sương nắm tay anh kéo đến bàn ăn, cô làm cử chỉ âu yếm:

- Ăn đi anh, dạo này em thấy anh hóc hác lắm!

Không muốn để cho cô có cơ hội lộ bịch ở nơi này, Khánh Tường nói giọng cương quyết:

- Tôi không ăn và cô đừng bày trò này nữa.

Nói rồi, Khánh Tường bước ra khỏi quán, vẫn còn nghe tiếng của Ái Sương đuổi theo anh chầm chọc:

- Vậy cũng được, tối em sẽ nấu canh gà mang sang cho anh.

Rồi cô liếc mắt nhìn sang Nhã Uyên để thăm dò. Cô hơi thất vọng, Nhưng vẫn làm như không biết gì.

Có người lên tiếng:

- Được người đẹp như cô đây để ý vậy mà anh ta chẳng chịu quan tâm! Phí thật!

Ái Sương cười vui vẻ:

- Chúng tôi vì một chút hiểu lầm nên giận nhau thôi. Chẳng ai có thể lung lay được tình cảm của tôi đâu.

Biết Ái Sương này giờ diễn trò là cố ý chầm chọc mình. Ăn xong Nhã Uyên cùng Thu Huyền tính tiền rồi bước ra về. Thu Huyền buột miệng thốt lên:

- Trò hề cũ rích vậy mà cũng mang ra xài, chẳng ai thèm hoan nghênh cả.

Thấy bạn có vẻ buồn Thu Huyền an ủi:

- Mi đừng nên buồn về cái trò li gián ấy. Cô ta phá mi đó thôi. Khánh Tường không bao giờ để ý đến cô ta đâu.

Nhã Uyên gật đầu không nói. Thu Huyền nói tiếp:

- Cô ta thật chẳng biết xấu hổ là gì cả!

Nhã Uyên ngồi lên xe cô giục:

- Đi được rồi đó!

- Mi buồn hả?

- Không!

Thu Huyền cho xe chạy đi.

Nhã Uyên cảm thấy buồn chông chênh...